

смѣшѣ са задѣтинскѣтъ мѣ радостъ.

Единъ слуга на спорѹгъ й, кой-то го бѣ послѣдилъ на боj, внезапно влѣзъ въ стаікъ, и й достави жално извѣстїе, че кнѧзь-а, като се ранилъ злѣ, жѣлая да види еще веднаждъ спорѹгъ тъ си преди смърть тъ, коj-то се виждала да е близо.

Кнѧгиня-та като чѣ това, промѣни си лицето, и растреперана єдвамъ можеше да дхржи дѣтето. Приносителъ на жалнатата вѣсть като видѣ господаркѫтъ си припаднала, ищеше да й даде надѣжда, и да ѹжъ 8вѣри, че спорѹгъ-а й можеше да се прибудигне: но неможеше да үкрайе отъ неjъ тоба, че трѣба да отиде твърдѣ скоро, ако жѣлае да го свари еще живъ.

Кнѧгиня-та завчасъ се приготви да трѣгне. Въ тѣжній часъ на раздѣлатата съмокри сына си съ горчицы слзы, и